

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León (Hiszpania) w dniu 11 lutego 2021 r. – Gerencia Regional de Salud de Castilla y León / Delia

(Sprawa C-86/21)

(2021/C 189/10)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gerencia Regional de Salud de Castilla y León

Strona pozwana: Delia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 45 TFUE i art. 7 rozporządzenia [nr 492]/2011 ⁽¹⁾ są niezgodne z przepisem krajowym takim jak art. 6 ust. 2 lit. c) dekretu nr 43/2009 z dnia 2 lipca, który uniemożliwia uznanie pracy świadczonej w określonym zawodzie, w publicznym systemie opieki zdrowotnej innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy uznanie pracy świadczonej w publicznym systemie opieki zdrowotnej państwa członkowskiego może być uzależnione od uprzedniego zatwierdzenia ogólnych kryteriów uznawania systemów kariery zawodowej pracowników służby zdrowia państw członkowskich Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii (Dz.U. 2011, L 141, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 25 lutego 2021 r. – X BV / Classic Coach Company vof, Y, Z

(Sprawa C-112/21)

(2021/C 189/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: X BV

Druga strona postępowania: Classic Coach Company vof, Y, Z

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dla stwierdzenia istnienia „wcześniejszego prawa” osoby trzeciej w rozumieniu art. 6 ust. 2 uchylonej dyrektywy 2008/95/WE ⁽¹⁾
 - a) wystarczające jest, aby ta osoba trzecia używała w obrocie handlowym prawa uznanego przez ustawodawstwo danego państwa członkowskiego przed zgłoszeniem znaku towarowego; czy też
 - b) wymagane jest, aby ta osoba trzecia mogła, powołując się na to wcześniejsze prawo, zgodnie z mającym zastosowanie ustawodawstwem krajowym, zakazać właścicielowi znaku towarowego używania tego znaku?

- 2) Czy dla udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze ma również znaczenie to, czy właściciel znaku towarowego posiada jeszcze wcześniejsze prawo (uznane przez ustawodawstwo danego państwa członkowskiego) do oznaczenia zarejestrowanego w charakterze znaku towarowego, a jeśli tak, to czy znaczenie ma to, czy właściciel znaku towarowego może na podstawie tego jeszcze wcześniejszego uznanego prawa zakazać osobie trzeciej używania rzekomo „wcześniejszego prawa”?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (wersja skodyfikowana), Dz.U. 2008, L 299, s. 25.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel (Belgia) w dniu 2 marca 2021 r. – Proximus NV / Gegevensbeschermingsautoriteit

(Sprawa C-129/21)

(2021/C 189/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: Proximus NV

Druga strona postępowania: Gegevensbeschermingsautoriteit

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 12 ust. 2 dyrektywy 2002/58/WE (¹), w związku z art. 2 lit. f) tej dyrektywy i art. 95 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych (²) należy interpretować w ten sposób, że w przypadku braku odmiennych uregulowań krajowych, dopuszcza on, aby krajowy organ nadzorczy wymagał „zgody” abonenta w rozumieniu ogólnego rozporządzenia o ochronie danych na publikację jego danych osobowych w publicznych spisach abonentów telefonicznych i w ramach usług biur numerów, zarówno tych publikowanych przez samego operatora, jak i przez innych dostawców?
- 2) Czy przewidziane w art. 17 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych prawo do usunięcia danych należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie zakwalifikowaniu przez krajowy organ nadzorczy wniosku abonenta o usunięcie z publicznych spisów abonentów telefonicznych i z usług biur numerów jako wniosku o usunięcie danych w rozumieniu art. 17 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych?
- 3) Czy art. 24 i art. 5 ust. 2 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, aby krajowy organ nadzorczy wywodził z mającej swe źródło w tych przepisach odpowiedzialności, że administrator powinien wdrożyć odpowiednie środki techniczne i organizacyjne, aby poinformować innych administratorów, a mianowicie dostawcę usług telefonicznych oraz innych dostawców spisów abonentów i usług biur numerów, którzy otrzymali dane od tego administratora, o cofnięciu przez zainteresowanego zgody stosownie do art. 6 w związku z art. 7 rozporządzenia?
- 4) Czy art. 17 ust. 2 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, aby krajowy organ nadzorczy nakazał dostawcy publicznego spisu abonentów i usług biura numerów, do którego zwrócono się o zaprzestanie publikowania danych określonej osoby, aby podjął on stosowne środki służące poinformowaniu wyszukiwarek internetowych o tym wniosku o usunięcie danych?

(¹) Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej), Dz.U. 2002, L 201, s. 37.

(²) Rozporządzenie (UE) 2016/679 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych), Dz.U. 2016, L 119, s. 1.